

HİÇLİK

Kaos. Adımımı attığım anda parmak ucumdan bedenime doğru sakın ama sinsice yükselen incecik bir elektrik. Zihnimin karmaşıklığında çözilemeyen sıkı düğümlerin, nasıl kenetlendiğini anlamadığım zahmetli düşüncelerin içinde kayboluşumun dördüncü yılı. Sıvası dökülmüş tuğlalardan yapılma küçük bir odanın içine hapsolmuşum. Yaşamak istemediğim bir hayat, inanmaya zorunda bırakıldığım inançlar, her gün doğumunda tepemde usulca yükselen gri karanlık ruhların içimde uyandırdığı büyük korku. Ama nihayetinde bir başımayım. Ya kendime bir yol arıyorum ya da bir son. Her adım atışımda geri gidiyorum, yavaş yavaş insanlığımı yitiriyorum. Hapsoldüğüm zindandan kaçabilmek için yeni bir zindan arıyorum ve ona sığmıyorum. Aynı benim kaosuma benzeyen, ölüm ile yaşam arasında arafta bekleyen hem romantik hem acımasız.

Sürünerek bana doğru yaklaşan kırık bir aynaya benziyor bu memleket. Her baktığım açıdan başka bir gerçeği görüyor, başka bir ses duyuyorum. Konuşan, haykıran, ağlayan bir ayna. Sokaklarında gezinirken unutarak ihanet ettiğim derdimi bana hatırlatan, denizini seyre dalarken akan giden zamanı peşine takan. Kalabalığı ve gürültüsü bir girdap gibi içine alırken seni, günler birbirinin ardından geçiyor ve en sonunda neden hep düne dönüyorum diye sayıklarken uyuyakalıyorsun. Tüm bu hırçinlığıyla sanki kocaman bir enkazın altında bırakıyor insanı. Aynı yerde döndürüp duruyor, gözünü açtırdı mı bir kere tekrar kapattırmıyor. Hep aynı yerden dövüyor, hep aynı yerden seviyor. Ancak yine de enkazın altı pek rahat geliyor. Üstündeki tuğlaların ağırlığı ile kocaman bir hiçliğin ortasında kalmışken, İstanbul elinden tutuyor. Hem seni enkazın altına iten o, hem de elinden tutan. Böylelikle bütün oluyorsunuz. Bu hiçliğin ortasında uzanan zincirin birer parçası haline geliyorsunuz. Tutarlı bir özü olmayan varlıkların arasında anlam bulmaya çalışan bir şehir ve bir insan. Hiçlik içinde ortaya çıkıyor, bütünleşiyor, ayrışıyor ve yok oluyor. Bir insan ve bir şehrin birbirine bu kadar benzemesi her ikisinin de kaostan beslenmesi büyük bir bağ oluşturuyor aralarında.

Her adımımın beni düşünmeye ittiği bu yerde hiçliğin dünyasıyla bağlı kalmak keyif veriyor. Çünkü aklıma her daim şu sözler geliyor: “Ve yine de o hiçliğin toplamından üretildin sen. Bir döngünün içinde tazelenmiş, aynı kadim dürtünün hizmetinde.” İstanbul’da ben, yani İstanbul ve ben hiçliğin toplamından üretilmiş birer nesne olarak var oluyoruz.

AYSEL